

งานแปลธรรมใบลาน

เรื่องที่ ๔ ธรรมอานิสงส์สร้างธรรมมาศ

ผู้แปลพระอธิการสาธิต อพฺพปญฺโญ

วัดโป่งคำ จังหวัดน่าน

นะโมตัสสัสตถุ ๑1 อิมินา สุปะสะระตะ วันตานัสสะเรติ อิตัง สัตถา เวรฺวันเน วิหะรันโต สาวะเทโว ดูราสัปปุริสตัถหลาย สัตถา อันว่าสัปปัญญะพุทธเจ้าแห่งเรา วิหะระติ ก็อยู่สำราญในป่าเจดะวันอาราม พระก็ผารบ เชิงบุญกรรมแห่งตน เมื่อก่อนหือเป็นเหตุ กเถสิ พระก็เตสนายังอุตตานะกาถาสนันนี้ อันพระหากกตด้วยบาทกาถาว่า อิมินา สุปะ สะริตัง จันตะนัสสะเร ตังนี้เป็นต้นแลฯ กระตังจักรู้มานี้ มหาจะโนสุ เมื่ออันคนตั้งหลาย มีต้นพญามหามันดะปะกัาริเล กระต่ายมณฑปใหญ่ อันประเสริฐแล มีตั้งอัน เอโกอามัจโจ อันว่าอมาตผู้หนึ่ง ฐิติทิ มีผญา จินตตว่า ก็รำเปิงว่า คนตั้งหลาย กระทำยังมณฑปตั้งอันอหิ อันว่า กุโรยะ เปิงกระทำธรรมมิก๔กััง ยังตีอันสัปปัญญะเจ้า เตสนาธรรม ปันนะ ด้วยมีแต่ ภควา อันว่า พระพุทธเจ้า วสิกัังอยู่ในตีใดแล บ่เตสนายังธรรม แก่สัปะสัสตแต่นั้น บ่ห่อนมีแล อมาตผู้หนึ่ง ก็ผู้ด้วยต้นหเรติกััง กระต่า ธรรมมิกะตะตานี ยังตีอันเตสนาธรรม ด้วยกำลังแห่งตนแล้ว ก็ประดับด้วยปวงดอกไม้ อันหอมแล้ว ก็ผะผาย ใส่จ้วนจันคันระระสะหลายประการต่างๆ อกาสิ ก็กระทำยัง ผาถนา ว่า สัมปัตติ ริวัตติมาโน ยัง ธรรมิสะ มะนะสาทิ ตังนี้เป็นต้นแลฯ กัันแต่ ข้าไหว้สัปปัญญะเจ้า ยังธัมม อันว่า ระสะธรรมเตสนา ดวงใด ดวงหนึ่งอันสัปปัญญะเจ้า หากเป้นไปในตีภะวะชั้วนี้ ญัตติโก มีผยาเท่าใด อะหัง อันว่าผู้ข้า บัพพะชิตัว ขอหือได้บวช ในศาสนาแห่งสัปปัญญะเจ้า ตั้งหลาย ในกาลอันมาปายหน้า สัมมานุสาติ ขอหือระนี้กรู้ยังระสะธรรมดวงนี้ อิมินา ด้วยบุญรวยาศรี อันข้าได้สร้าง ธรรมมาศหือเป็นตานี แต่เตื่อะ ๑ ภะคะวาอันว่า สัปปัญญะตะว่า ก็จะทำยังอมาต ผู้หนึ่ง ก็นำเอาบุพพกรรม แห่งตน เมื่อก่อน มาสำแดงแก่ ภิกขุตั้งหลาย ว่า อตีเตภิกขเวปีมาระ จาระจัง กัาเรสิ ตังนี้เป็นต้น ๑ ภิกขเว ดูราภิกขุตั้งหลาย วิมารา-ระจา อันว่า พญาจิมาลา จะกัาเรสิกััง ก็จะทำ-เสวย ศิลสมบัตติ เป้นเจ้า ชษัตริยัตสมีง ในเมืองเมยะ มัตตินคร อตีเต ในกาละอันลวงแล้วตั้งอันภะคะวา อันว่า พระพุทธเจ้า ต้นจื่อเรวติ ก็ป่าเปิง-ป่าระมะธรรมได้ แปะดอสงไขย ปายมหากัปป อุตตะ-ปาทิกััง ก็เกิดมีมาเป็น พระในสาระะเมนตะกัปป เป้นลูกพญาวิมาราช ปางนั้น ๑ อะหัง อันว่า-พระตถาคต อตีเตวราชา ได้เป้น พญาชื่อว่า อตีเทโวอันมีในเมือง อันเป้นอนาถกัษ แห่งเมืองไทยะปะตินคร อันนั้น กัาโรติกััง ได้สร้างเป้างยังเครื่อง-ตั้งหลาย หลายมี ธรรมมาสกัังเป้นต้นด้วยไม้จันทร์-แดง และประดับประดาด้วยเครื่องหังมวล มีแก้ว-และคำ เป้นต้น หือเป้นตาน กัับด้วยของควรเกียง-ควรกิน อันประณีต ทิตว่า ฟังแล้ว ยังธรรม-เตสนาด้วย อันครบยา กัาโรนโต อันจักกระทำ ยังอัน

ผาณา อหิ อันว่า ก็กล่าวว่ามีนา สุปะ สาริตัง จันตะนนัสสาเร ธัมมะสานัง อันผู้ข้า หากประดับประดาแล้ว ด้วยแก่นจันทร์-แดงแล้ว ก็หือเป็นทาน อหิ อันว่าผู้ข้า พุทฺโธ-กะคะวา มิหัง ขอหือข้าได้เป็น พระองค์หนึ่ง ในกาลอันจักมาปลายหน้านี้เตอะ ฯ อิมินานะ ด้วย วัตถุ ทาน ผุ่ญนี้ เตอะ ฯ อหิ อันว่าผู้ข้า นิสนันตัง ระเบียบสุ ขอหือได้ ยกออก ยังสัพพะสัตรี-ทั้งมวล หือมันจากโอะฆะสงสาร ด้วยบุญอันได้-สร้าง ธรรมมาสก์ หือเป็นทาน เมื่อก่อนนั้นแล หัตถิ ระตะนัง อันว่า ช้างแก้ว ม้าแก้ว และพ้อเรือนแก้ว ลูกเรือนแก้ว มณีโชติ อุปะสันตักัง เกิดมี-แก่ พญาตนัน นั้น ก็ด้วย ผละบุญ อันได้สร้าง-ธรรมมาสก์ หือเป็นทาน นั้นแล ฯ โกตถะ กาละ สัตตะสะหัสสานิ อันว่า เล่ม-สร้าง ทั้งหลาย ได้แล แสนแลแสน อหะสุ ก็เกิดมีแก่ พญาตนัน ทุกปี ก็ด้วย เต จะบุญ อันได้สร้าง ธรรมมาสก์ หือเป็นทาน นั้นแล สัตตะ ระตะนังปัสสัง อันว่า ท่าฝนแก้ว เจ็ด-ประการ วะสีนัง ก็ตกลงมาปุ้จ่า พญาตนัน-ทุกปีแล จานะปะนัง มีพะมานเปียงหัวเข่าก็ด้วย ผละ อันได้สร้างธรรมมาสก์ก็หือเป็นทาน-นั้นแล ฯ ราชา อันว่า พญาตนัน นั้น-จักไปทีใด ก็ขึ้นสู่ ปราสาททิพย์ อันนั้น มี หมู-เสนาสีจ่าพวก และนาง นาฏสนม หมิ่นทก-ปันนาง หากแวดล้อม เป็น บริวาร ไปในติสสะ-ก้าวันตก และวันออก และหนได้ และหนเหนือ พิพูชิตไต่ยคนและเตวดา หากสักการะปุ้จ่า-ด้วยเข้าของ อันเป็นต้นว่า ไปในน้ำ พญานาค ก็ปุ้จ่าด้วยแก้วประการคัจฉันติ ไปในทวีปทั้ง 4 ตัวพญาและคนผุ่ญอยู่ในทวีปทั้ง 4 ก็มาปุ้จ่าด้วยข้าวของมากนั้ก แม้นคั้นมาตางดวงอากาศ เตวดา อินทร์ พรหมณ์เป็นเจ้า ก็ปุ้จ่าด้วย-ของทิพย์ ดอกไม้ทิพย์ และพญาตนัน ก็มา-กระทำ ปะทักขินา แข็งเวียงแห่งตน ดังอัน ฯ มหะลักขา เตวดาตั้งหลาย ผุ่ญมีบุญสมปาน อันรักษา ขงเขตบ้านเมือง โอรการะหิ ก็หว่านลงมายัง ดอกไม้คำ ปุ้จ่านันแล ฯ ธัมมะ กถิ กถานานินันโตณะ ด้วยอันสร้างยังธรรมมาสก์เป็นทาน-เมื่อก่อนนั้นแล ฯ อุยะ สัตตะสะหัสสานิ- อันว่า สนวนอุทยาน ตั้งหลาย ได้แสนสวน หากแวดล้อม เต็มไปด้วย เครื่องควรเกียงควรกิน เป็นต้น มหะสุ ก็เกิดมี เป็นเครื่องสำหรับกับพญาตนัน ก็เพื่อ ผละอันได้สร้างธรรมมาสก์เป็นตามนั้นแล ฯ สัตตะ ปะการานิ อันว่าก้าแปง ตั้งหลาย อันดี เจ็ดจัน เอโก ก้าแปงอันหนึ่ง เต็มไปด้วย สระดอกไม้มั่งหลาย ต่างๆ เอโกปะกาโร อันว่า ก้าแปงอันหนึ่ง เต็มไปด้วย ไม้จันทร์แดงแล รัสสะตีบ ตั้งหลาย ต่างๆ เอโก ก้าโร อันก้าแปงอันหนึ่ง ด้วยแก้วและคำตั้งมวล เอโกรัสสะพะปะกาโร ก้าแปงจันหนึ่ง แล้วด้วยเงินและคำตั้งมวล เอโก รัตตินาปี ทุมะยัง ปะกาโร อันว่าก้าแปงจันหนึ่ง แล้วด้วยแก้ววิฑูลย์รัตนมณี ปะกาโร อันว่า ก้าแปงจันหนึ่ง อันแล้วด้วยแก้ว มณีโชติ เอโก สัตตะระตะนะ มะยาปะกาโร อันว่า ก้าแปงจันหนึ่ง แล้วด้วยแก้วเจ็ดประการก็มีแล ฯ ธัมมะสานัง นิสนันทนะ ด้วยผลานิสงส์สร้างธรรมมาสก์หือเป็นทานในเมื่อก่อนนั้นแล ฯ โส ราชา อันว่า พญาตนัน ก้าเลสิกั กัเสวยราชสมบัติบ้านเมือง ด้วยอันพะกอบ ขอบอะทักโขนะ อันหาไม้ซ้อนก้ออนดินบได้สัตเตนด้วยหอก อามะ ภันเต อันรักษาเลี้ยงดูหมุ่คนตั้งหลาย อันมาก ด้วยสังคหวัตถุ์ทั้งมวลถาโลเปตวา ยังคนหือกระทำ สละตานุๆ แห่งมี ประตุราจะ ช่วงหลวง เป็นต้น แล้วหือเป็นไปยังอันหืออดาน บ่หือขาด รักขันติ ก็รักษาศีล ๕ ศีล ๘ เป็นนิจก้าล ฯ จูตักันว่าตายจากจาตอันนั้น ยะถากัมมังกะโต ก็เป็นไปตามกุสละแห่งตน ก็มีแล ดูราภิกขุตั้งหลาย ธัมมะเตสะนานังอันว่าสร้างธรรมมาสก์หือเป็นทาน โย ปุคคโล อันว่า ปุคคะผู้นั้น ลผลสติ จักได้ผละสุข ๓ ประการ มี

นิพพานเป็นที่แล้วสังสารันโตปิ แม้นกระหาย คือหาธรรมอันมัวมืด หลงอยู่ในเกาะอันกว้าง คือว่า โอบล้อมธรรม
ตั้ง ๔ ทิวได้อธิษฐานเป่าแก้วกว้าง คือว่าปากแห่งผู้ข้า ทิวถึงเมืองพาและนิพพานอภินิหาร ตาเน ด้วย ผลานิสงส์ อันผู้
ข้าสร้าง ธรรมมาสน์ที่เป่านานนี้เตอะ ฯ ภควาอันว่า สัพพัญญูเจ้า เรวติกังสอนไปยัง อนาคตญาณ พระเจ้า
ทำนายยังตะถาคตปางเมืองว่า จักได้เป็นพระเจ้าตนหนึ่งแล ฯ โสราจา อันว่า พญาตนนั้น ก็ถือศีลกินทานบ่ขาด
ฯ จู ใต้ กั้นว่า กากาดจากจาดินนี้ นิพเพติกัง ได้เกิดใน ตูสิดำ เสวยสุขแดนแต่อายุ จะว่าก็กาดกลางจากจันฟ้าดี
นั้น กั้นหิ้ง ได้ลงมาเอาปฏิณธิกำเนิด ในต้อง นางมัทราชเทวีอันเป็นอัคคมเหสี แห่งพญา อะสักราชกษัตริย์กัส
มินคร ในเมือง อโศกะนั้นขณะครละภิตว่า ก็ยังได้ สลีสสมบัติ บ้านเมืองในกาละเลี้ยอายุแห่งพญาตนพ้อหัน
แล ทิพพะปาสาโท อันว่า ปราสาทตีบ บ้างออกมาแล้ว จากยังแผ่นดิน อุทธาหิง ออกมาตั้งอยู่ในที่ควรแก่
พญาตนนั้น ก็ด้วยผลอันได้สร้างธรรมมาสน์ ทิวเป่านานในเมื่อก่อนนั้นแล ฯ ปราสาท อัน ปิดจ๊ะ ลภสดี ตะ
สันตะนาเถระเถาเต็มไปด้วย

หมุ่ชายหิงแก้ว ละปากก็โตอันมีพื้นอันรั้ว อันปู่ไปด้วย เครื่องตีบและรุ่งเรืองงาม ด้วยผ้ากั้น และ
ผ้าพิดานคำ และพวงแก้วในห้องตองต้อนอัน อันสีพิลาส หากด้วยหมุ่นางตั้งหลายฝูงฉลาดและดีประเสริฐหากมี
พร้อมประการภะวะสุดี ตะสันจะนา อันเถระเถาเต็มไปด้วยชายหิงแก้วและไปโร หากห้อยย้อยในกำรตุ
กเมื่อลมหากถูกตองแล ดังมีเสียงอันม่วน การสนุกจมจียินดี ก็เกิดบุคคลผู้นั้น การเที่ยวไปมาในวะตะสงสาร
นะกะมะสะดี ก็บ่ได้ไปสู่อุตุกสะกเตือแล ก็เตียนยอมได้เกิด ได้พบผู้ที่ยังความสุขทุกจาติ สัตถา สัพพัญญูเจ้า
กล่าวแต่ือแล้ว ก็สำแดงยังสัจจธรรม ตั้ง ๔ ประการ แก่เจ้าภิกขุตั้งหลาย บางพองก็ได้ถึงโสดา สกิตา
คาอนาคา มีผลสัมภิตา ตัญญาณ เป็นที่แล้ว อันสัจจธรรมดวงนั้น สโมทา เนนเต อันจุนุมมายัง จาตะกะอัน
นี้ มาปันณะนาหือเป้น เอกปีตุปาติขันณะ ด้วยอันเดียวกันว่า อโศกะราชา อะหุ ดังนี้เป้นแก้ว ฯ ภิกขเวตุราภิกขุตั้ง
หลาย ส่วนอันว่า พญาอะโสวะระกะษัตริย์ปางนั้นคือว่า พญาศรีสุทโธระนะ บัดนี้แล ฯ เตรีอันว่า นาง มัตตะ เตรี
ถือนางศีมหามายา บัดนี้แล ฯ ราจา อันว่า พญา ตะระนะกะษัตริย์ อันหือสัมปัตติสุขแก่คนตั้งหลาย ปางนั้น บ่
ใจคนโยยาสาแมนสังอะหัง เอวัง ถือต้นครุฑพะตถาคตะ อันนำสัตว์ เข้าสู่นิพพานบัดนี้ แล ฯ ตุมเห อันว่าสูต่าน
ตั้งหลายได้ฟังแล้ว ปฏิบัติตามใจฤทธิสดี ก็หากจักได้ยก้า พรรณนาแต่ดีหลีแลฯ ัมมานะจาตะกะ จำด้วย
อานิสงส์ ธรรมมาสน์ ก็แล้วแต่่านีก่อนแล ฯ (แล้วเดือน ๓ ออก ๒ คำ วัน ๗ ยามเที่ยง ๑๒๙๒ตัวปีกดสร้าง)

